

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VII. De Ambrosii Mediolanensis Episcopi ordinatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

τῆς ἑαυτοῦ δέχεται πονηρόν, καὶ μάρτυρα
ἔχει τῆς διδασκαλίας τὴν πολιτείαν. τοιούτον
διένεγκεν τοῖς δέχεται πονηρόν σαθρούσας
θώκοις, ὅπως καὶ ἡμεῖς ^④ τὴν βασιλείαν ιδύ-
νοις, εἰλικρινῶς αὐτῷ τοις ἡμεῖς ἐρας οὐσικήνω-
μεν κεφαλός, καὶ τὸ παρ' ἐπεινές γρονθάς
ἐλίχθυς αὐτῷ πάντας καὶ πεστούσιν α-
νάκην ὥστε τεκμήναστασιμεθαθεραπείαν.

Κεφ. 2.

Πειτὲν αἱ μέροις τῇ θητούσῃ μεσολάτην χειροτονίας.

TAUTA τῇ βασιλέως εἰρηνότοις, διένη
σύνοδον ^④ ἐν Φιλοπάτω, οὗ φόρον
καὶ θεοβεία κοσμήμενον. οὗτος φη, μετὰν
καθ' ἡμέστερον ηρώμα ὑμεῖς γένεσις
μέροις χάστιοι, καὶ τὸν αὐγλυσκόντων εἰσθε-
ξαμενον, αἱ μενον Φιλοπάτως οἵτινες εἰσελ-
θοῦσι, καθ' ἑαυτὸς ἐπελαθόντες. οὗτοι τὸν τό-
λον ἐπεινέν δικαίους εστίαζον, οἱ μὲν τέτον,
οἱ δὲ ἐπεινόν τε περιθῆναι φιλονικέστεροι
μὲν γένος αὐτοῖς νόσος μεθίλυχτες, τούτοις
μόφενταις εἰψιφίσαντο. οἱ δὲ τῆς ὑγιανότητος
μοίρας ὁμογνάμονα πάλιν εἴποτιν ἔχειν γέ-
μενον. ταῦτα αἱ μέροις ^④, διέθειν τὸν πο-
λικούς γένονταν πεπτευμένοις, τὸν δέσμον
ματῶν, καὶ δέστας μή πινεώτερον γένοντο, τὸν
εὐκληπτὸν αὐτοῦ τάχιν πατέλαθεν. οὗτοι δια-
μάχης ἐκέντησαν τάσταμενον, κοινῶς αφίκαν
Φωνήν, αἱ μέροις Κρίσιν δέξαντες πεσελη-
σθῆναι τοιμάντα. ἐπειδὲ ταῦτα μὲν ταῦτα
ταῦτα ματῶν ὁ βασιλεὺς, πεσότας τοῦ πολι-
τικοῦ μετρίαν καὶ χρονικῆν τὸν αἰξέ-
πανον αἴρας ήδη γένος τῶν τάστων μὲν σα-
μῆς εὐθυέρεν έσται τὴν γνώμην, τῶν δὲ
κανόνοις αἰκενεῖσθας τὰς Φύφες. οὐσέλα-
βει καὶ θείαν εἴναι τὴν Φύφον, οὐ τῆς τοῦ
ταῦτα φρονεῖσθαι τεκμαρεῖσθαι συμφωνί-
ας. εἰπέδην ἡγετὸν τοῦ θείας τοῦ παταγίου βασιλισμα-
τοῦ αἱ πίλαιντες διώρεστε, καὶ τὸν αρχιερατικὸν
ἴδεαν χάριν, τούτον τὸν διάβολον αἵρετον βασι-
λεὺς προσεντοχένται λέγει τοῦ Καθηρίκη δε-
αστοτητοῦ ὑμενον. καὶ γένος γεγνημένοις πα-
ροῦ χάρις σοι δέσποια παντοκράτορες στότερ-
ημετέρε, οὐτε τῷ διδοθεὶ ἐγώ μὲν διεχει-
ροτασθώματα, οὐτούς Φυχάς καὶ τὰς εμάς Φύ-
φες δικαιαῖς ἀπεφύνας. εἰπέδην, οὐδὲν διελ-
θεσῶν ἡμερῶν, οὐθεῖος αἱ μέροις σὺν παρροσίᾳ

Age, & bonam conversationem doctrinæ
sive testem habere. Eiusmodi igitur vi-
rum in Pontificali cathedra nunc col-
locate, ut nos quoque qui Imperium
administramus, sincere atque ex ani-
mo caput ei submittamus: ejusque re-
prehensiones, tanquam salutarem me-
dicinam suscipiamus: homines enim
cum simus, saepius labamur necesse est.

Cap. VII.

De Ambrosii Mediolanensi Episcopi or-
dinatione.

CUM hæc Imperator dixisset, ro-
gare coepit synodus, ut ipsemet E-
piscopum eligeret, utpote prudentia si-
mul ac pietate excellens. At ille, magis
est, inquit, viribus meis istud negoti-
um. Vos vero qui Divina gratia reple-
ti estis, & qui divinum illud numen
hauisisti, melius electuri estis. Egressi
igitur ex palatio Episcopi, inter se deli-
beratunt. Cives autem illius urbis tu-
multabantur, dum alii hunc, alii illum
ordinari contenderent. Nam qui Au-
xentii morbo contacti fuerant, com-
munionis sive homines eligebant. Con-
tra vero pars senior, Antistitem qui
candem cum ipsis doctrinam fide te-
neret, habere cupiebat. Hac seditione
cognita, Ambrosius cui provincia illius
administratio commissa erat, veritus
ne quid gravius tentaretur, ad Ecclesi-
am perrexit. Tum illi à contentione
cessantes, omnes una voce clamare
cœperunt, Ambrosium sibi p. storem
confititi polentes, qui nondum Ba-
ptismi sacramenta suscepserat. Quod
cum Imperator didicisset, cum conti-
nuo & baptizari & ordinari præcepit.
Norat quippe, mentem quidem illius
quovis perpendiculari rectiore esse
sententias vero qualibet norma exacti-
ores. Quin etiam suffragium illud pla-
ne Divinum esse censebat, conjecturam
capiens ex consentiu contrariae factio-
nis. Cum igitur ille & sacrosancti lava-
tri Divinum donum, & Pontificalem
gratiam percepisset, Domino ac Serva-
tori nostro hujusmodi laudes cecinisse
dicitur præstantissim⁹ Imperator: gestis
enim omnib⁹ intererat. Gratias tibi ago
Deus omnipotens & Servator noster,
quod huic viro, cui ego corpora com-
misera, tu animas regendas commis-
seris, & electionem meam justam fuisse
declarabis. Paucis post diebus clapis,
cum D. Ambrosius multa cum libertate

Imperatorē alloquens, nonnulla reprehendisset quæ à Magistris haud recte facta esse videbantur, respondit Imperator. Hanc tuam libertatem jam pridem cognitam habebam; Sed licet eam probe nossem, non solum non contradixi, immo assensum præbui ordinationi tux. Proinde delictis animalium nostrarum medicinam adhibe, quemadmodum Divina lex precipit. Et hæc quidem ab Imperatore, tum dicta, tum facta sunt Mediolani. Cùm vero didicisset nonnullos in Asia ac Phrygia de Divinis dogmatib⁹ alterari, concilium in Illyrico fieri præcepit: & ea quæ ab Episcopis decreta ac sancta fuerant, ad illos qui contendebant, misit. Decceverunt autem hi qui in Illyrico convenerant Episcopi, ut fides quæ Nicæa fuerat exposita, ab omnibus servaretur. Scriptis etiam ipse litteras ad eosdem, adjuncto in litteris fratri sui nomine, hortans eos ut decretis acquiescerent. Ego vero legem quoque ipsam recitabo, quæ pietatem illius aperte prædicat, & quam tunc temporis Valens de Divinis dogmatibus rectam habebat sententiam declarat.

A πλείστη τῷ βασιλεῖ διαιτεγόμενῳ, ἐπειδή
ψαλτὸν ποιῶν ὃν δὲ τῷ αὐτῷ τῷ δέχοντιων γεγρα-
μένοις ταῦτα σα, ἐφιόβασιλος, καὶ πα-
λαιοῦ δὲ την παρρῆσιαν ἐσφωνεῖ Σαφὼς Θησαυ-
ρῷ καὶ μόνον σοκαύθειπον, αλλαζόνυμον προφέ-
τη χριστείας γεγράμματα πέμψεις οὐκ εἴθει
τοις αγορούδινοι, τὰ τῷ ήμερων ψυχὴ-
πλημμελήματα ταῦτα μετέντεντο μεδιολα-
νων καὶ εἶπεν ἐσδέθακε. μαθὼν δὲ πιάς οὐ τηδε-
σια καὶ εἰ τῇ φρυγίᾳ περὶ τῷ θείων ἀμφιστή-
τελεις δογματων, οὐ μετέπιττον εἰλυρεών σύ-
στον γράμματα πεσταξε. τὰ δὲ παρ' ἐμέναντι
ὑποφένεια ἐκεντεῖται τοῖς ἀμφιστήσι
ἔχεπεμψε. ἐψηφίσαντες δὲ οὐκ οὐδὲν
τελεῖν πικάπια πίστιν κεφαλεῖν. ἐπέστρεψε δὲ οὐδὲν,
κοινωνὸν τῷ γραμμάτων τὸν αἰδελφὸν πο-
σάμην, εμμένειν τοῖς δεδογμάτοις παρε-
γνῶν. ἀναγγελοματικοῦ τὸν νόμον, Σαφὼς
αὐτῷ κηρύποιτα την διστέθαν, ὡσαύτως γεγρα-
τητωνικαῖτα διάδεινος περὶ τὰ θεῖα δι-
ματα οὐγίαν δηλεγνία.

Κεφ. η.

CAP. VIII.

*Epistola Imp. Valentiniāni & Valentī ad Afri-
anam Diocesin scripta de Consustantiā.*

IMPERATORES Maximi, semper Augusti, Victores, Augusti Valentianus & Gratianus, Episcopis Diocesos Asianæ, Phrygiæ, Carpophrygiæ, Pacatianæ, in Domino salutem. Cùm in Illyrico tot Episcoporum synodus congregata esset; post accuratam inquisitionem de salutari verbo, declararunt beatissimi Pontifices consubstantiale Trinitatem Patris ac Filii ac Spiritus Sancti. Quam ipsi quidem publicas functiones quæ ipsi jure competit, nullatenus declinantes, cultu summi Imperatoris observant. Nostra vero maiestas eandem ubique prædicari præcepit. Sicut tamen ut ne quis dicat, secutum se esse religionem Imperatoris qui hunc orbem gubernat, spredo illo qui mandata nobis de salute nostra reliquit. Etenim in Evangelio Dei nostri Ihesu Christi sententia: Redde quæ sunt Caesaris Cæsari, & quæ sunt Dei Deo. Quidnā dicitis vos Episcopi, & salutaris verbū præsides: si revera ita se

C Επιστολὴ βασιλεὺς εὐλεγτικαῖς, καὶ παλαιτῷ, ποιητῇ
εἰς τραπέζα φρέσι τὴν αἵτιναν διοίκησι.
Α Γιοκράτορες μέγιστοι αδεόβασοι νη-
γραμματοῖς, Επικούροις διοικήσεως αστατοῖς
Φρυγίᾳς, καιεφρυγίας πακαλαντῖς, οὐ κα-
είω χαίρου. Συνώδετη τηλικαύτης συκερη-
θείσης εἰ τοῦ ιλυρικῷ, Κρήτεως πολλῆς γη-
νομένης περὶ τῆς Καλησίας λόγος, ἀπέδεξαι
τησιμακαριώτατοι Επικούροι τηλικαύταις
μορτιον παλέρα ηγὸν κατέγιον πνθμαῖν εἴη
οὔλες εκκλησίες, λοιποργίας ταῖς δικαιο-
ποιεῖσθας αὐτοῖς, θρησκεύσον τηλικαύταις
τηλικαύταις τῷ μεγάλῳ βασιλέως. κηρύζειν δὲ
ταῦτα πεσταξε τῷ ήμετερῳ κεφατῷ.
Ἐπικούροις, οἷς μηδέγωστινες, οὐ αἴκα-
μεν θρησκεία βασιλέως τῷ διέποντῷ γη-
τηλικαύταις, μηδὲ αὐτοχόμενοι Εὐαγγέλια μεντεύονται
τὰ περὶ τῆς Καλησίας. οὓς γάρ Φησι τὸ δια-
γέλιον Εὐθεῖημέν, οὐδὲ επίκρισιν τηλικαύταις
διποδοῦσσε τὰ δικαιοστά τοῦ καίσαρος, καὶ
τὰ τοις θεοῖς τῷ θεῷ. πιλέγετε οὐ μεῖς οὐ ποιο-
ποιοι καὶ πεσταξατες Εὐαγγελίας λόγος. εἰ εἴτε